

Engrunes d'una vida humil: la Gna. Remei

Hola bons amics:

Sóc la Gna. Remei. Potser no heu sentit parlar gaire de mi, però no us preocupeu perquè a partir d'ara us aniré explicant alguns aspectes de la meua vida.

Vaig tenir la sort de conèixer al P. Josep Tous; estic ben segura que a ell sí que el coneixeu i li reseu tot sovint, potser en la pregària del matí.

El Pare Josep Tous i jo vam fer bona amistat. Bé, més endavant us parlaré de tot això; però abans em presentaré per tal que sapiguen qui sóc, on vaig néixer, etc.

Per començar, us voldria dir que vaig venir al món en una ciutat molt bonica i que, segurament, vosaltres ja coneixeu o n'heu sentit a parlar molt a la televisió, perquè s'hi celebra una vegada a l'any, la nit màgica. Sabeu quina és la nit màgica? És la "nit de la cremà" "la noche del fuego" ara sí? Bé, us ho dic jo, aquesta ciutat és València. Sí, va ser el dia 8 d'octubre de 1825. No us preocupeu per la data; és veritat, fa molts i molts anys.

Vaig ser batejada aquell mateix dia a la parròquia de Sant Esteve. Els meus pares m'estimaven molt: voleu que us en parli dels meus pares?

Està bé, el meu pare es deia Antonio Palos i la meua mare, , Vicenta Casanovas. Eren meravellosos... no us podeu imaginar quant els estimava! i... vosaltres, estimeu molt els vostres pares? Ja sou prou obedients? Si és així, us felicito i us animo perquè ho continueu fent sempre.

Les meves germanes eren tres. Que maques eren! Sí, sí... tres germanes encantadores! La més gran es deia Antònia, després venia jo, la penúltima era la Vicenta, com la meua mare, i la benjamina María Dolors. Com podeu veure, érem una família nombrosa i ben alegre!. Érem molt feliços i ho compartíem tot.

Quan vaig complir els cinc anys, els meus pares van decidir que havíem de canviar de casa. Jo vaig pensar que ens n'aniríem a un altre poble de València, però no va ser així, què va! Vam marxar cap a Barcelona, Era l'any 1830. Ens vam instal·lar al barri de la Ribera.

Molt aviat va passar una cosa molt trista a la nostra família, no m'agrada parlar-ne, però considero que ho de fer perquè també aquest esdeveniment forma part de la meua vida...

La meua mare ens va deixar per anar-se'n al cel. Va ser molt dolorós tant per a mi com per a les meues germanes i el pare. No us podeu imaginar la pena tan gran que vam passar. Va ser molt trista la vida per a nosaltres a partir d'aquell moment, sense la nostra mare al costat. Jo no feia més que preguntar-me perquè s'havia mort quan més la necessitàvem.

Al cap d'uns mesos, el meu pare va decidir que seria millor que anéssim a viure en un altre lloc on poguessin tenir cura de nosaltres. Era la "Casa de Misericòrdia": una casa d'acollida. Va ser una temporada difícil, ja que ens vam haver de separar del meu pare i de la nostra germana gran que va anar de minyona en una casa de gent rica. Allà ho vàrem viure molts anys, especialment jo.

Un parell d'anys després vaig tornar a sentir una profunda tristesa: la meua germana petita es va morir. Poc després la meua germana gran es va casar i es va emportar a viure amb ella a la Vicenta. Així és que ... em vaig quedar ben sola... Bé, vull dir de la família que tan estimava, però tenia les monges que em cuidaven i era amiga de les nenes que vivien amb mi a la casa d'acollida.

Però també amb va arribar el torn de marxar-ne. Cap a on?

Va ser el 24 de maig de 1848. Déu em va cridar. Sí, la meua vida va canviar completament. Vaig sentir una força molt gran en el meu interior, sentia un gran desig de seguir Jesús, d'estimar-lo per damunt de tot.

Un dia, quan encara era una nena com vosaltres, vaig sentir una necessitat molt gran de fer sempre el bé, d'estimar i ajudar tothom. Especialment, volia ajudar als infants més necessitats i que no podien anar a l'escola perquè els seus pares eren molt pobres. Què havia de fer? Com ho podia aconseguir?

Primer vaig entrar a formar part d'una institució religiosa de clausura que estava a Madrid. Cap allà vaig marxar aquell 24 de maig de 1848. De fet, però, de seguida em vaig adonar que aquell no era el meu lloc, no era el que jo volia ni el que Jesús m'estava demanant. Jesús volia que jo em dediqués a l'ensenyança dels infants i joves més necessitats d'educació d'aquell moment. I vaig tornar a Barcelona!

I al cap de poc temps, sabeu a qui vaig conèixer? Sí! Al Pare Josep Tous. Quin bon amic va ser per a mi. Em va ajudar a descobrir el que havia de fer

i, a més, vaig tenir la gran sort d'unir-me a un grup de companyes que tenien la necessitat d'ajudar als altres igual que jo. Volíem el mateix!

Ell ens va acollir molt bé, amb molta estimació i, sobretot, es va prendre molt seriosament la nostra il·lusió i entusiasme.

Va començar, doncs, una història d'amics units per un mateix ideal: servir als nens i nenes que més ho necessitaven. Ben unides van començar la nostra aventura a Ripoll. Seguir Jesús va omplir la nostra vida d'alegria i felicitat, no penseu que és un rotllo, no; us ho dic de veritat.

Em sentia feliç, sí, molt feliç perquè Déu m'havia escoltat. Jo li havia demanat que m'ajudés a ser cada dia més forta, més valenta i decidida per a poder estimar i donar un cop de mà a tota la gent que em pogués necessitar. I Déu em va mostrar la manera: essent una germana de la Mare del Diví Pastor.

El Pare Josep Tous que vosaltres ja coneixeu, va ser el fundador i, amb la seva col·laboració, les germanes vam anar a diferents pobles i ciutats fent escoles per a tota la mainada que voltava pels carrers i no sabien llegir ni escriure, com aquesta que us acull cada dia amb tant d'amor. Amb els anys en vam anar construint d'altres. Per exemple a Capellades, Barcelona, Sabadell, Las Arenas, Igualada...

No penseu que ho vam fer tot a la lleugera, no; primer pregàvem molt i demanàvem a Jesús ens donés un cop de mà. I, con que a Ell li agrada que ajudem als altres i sempre escolta les nostres peticions, mai ens va faltar la seva llum per a veure-hi clar.

Així vam anar construint altres i altres escoles... com aquesta de Premià de Mar; què bonica és aquesta escola! L'escola més maca del món, sabeu per què? Doncs, perquè sou vosaltres que l'embelliu amb la vostra presència amb els vostres somriures i amb el vostre cor que estima a tots.

